

Скъпи читателю,

Тази книга описва живота ми през последните няколко години на безпощадна борба. На борба, но и на победа над една болест, нелечима според съвременната медицина. На живот-борба, преплетен от съдбовни лични моменти на щастие, на вяра, подкрепа и любов, на разочарования, сривове, на сълзи и много тежки събития.

Единствено и само обаянията с безбройни въпроси на много познати и непознати хора ме накараха да опиша тази конкретна част от живота си. Ежедневната част, свързана с начина ми на живот и хранене, довели до безусловен напредък и реалното ми възстановяване. Разбира се, че бях провокирана, а и се съобразявах с теоретичните и научни изследвания на много учени от цял свят.

Напълно искрено искам да споделя с вас какво всъщност и как то ми донесе победата в битката с множествената склероза. Ще бъда много щастлива, ако чрез тази книга успея да помогна на колкото се може повече хора! Искам да вдъхна увереност, да дам сила и вяра в това, че ужасяващите диагнози не са присъда и могат да бъдат победени!

ДИАГНОЗАТА

Възхитен от страната, от природата и морето, от красивите подбалкански градчета, от сватбените ни традиции и обичаи Малкълм пожела да живеем в България. Затова тук на 11 юни 2006 г. вдигнахме типичната българска сватба и сключихме граждански брак. Животът ни беше щастлив, изпълнен с много взаимност и любов, с мечти и планове за наследник. Установихме се в Сопот. Заживяхме в къщата на моите родители и бяхме сигурни, че е без значение в кой край на света сме, за да продължаваме да развиваме и бизнеса си.

В един прекрасен майски ден на 2010 година, получих изтръпване до лакътя на дясната ръка, което доведе до пълната ѝ безчувственост. Усетих нещо подобно и вътре в тялото си... Реших, че съм настинала. Необичайността на усещанията обаче ме притесниха дали не получавам някакъв микроинсулт, което ме накара да посетя местния невролог. Специалистът ме посъветва да си направя изследване със скенер, но аз пренебрегнах мнението му и реших, че състоянието ми се преекспонира. Седмица по-късно симптомите отшумяха, животът ми си продължи в

нормалния му ритъм и нищо не предвещаваше трагедията, която щеше да ме връхлети много скоро.

В утрото на първия ден от месец юли, събуждайки се установих, че нещо с мен не е наред. Дясната половина на тялото ми бе напълно изтръпнала и неподвижна. Чувствах болезнено „мравучкане“ в ръката си. Крайчето на устните ми беше увиснало надолу, като устата ми беше видимо изкривена.

Помислих си пак, че нещо съм настинала. Вероятно някой нерв се е прищипал или възпалил. Запазих спокойствие с убеждението, че неразположението ми ще премине скоро. След ден-два обаче установих, че мога да движа свободно само лявата част от тялото си, а дясната не успявам да контролирам. Не можех да помръдна нито дясната си ръка, нито десния си крак. Не можех дори да ходя и някой трябваше да ми помага.

Състоянието ми започна бързо да се влошава, получих и световъртеж. От безсилие и болка изпаднах в депресия, като започнах да плача непрекъснато. Незабавно трябваше да потърся специализирана медицинска помощ!

Като начало ме изпратиха на изследване със скенер. Резултатите не показаха съществени изменения и наличие на какъвто и да било здравословен проблем. Т.е. не водеха до поставянето на диагноза, а си бяха като нормалните резултати на здрав човек. Изписаха ми лекарства против световъртеж и повръщане. Независимо от това, че ги приемах цели 10 дни, състоянието ми все повече се влошаваше. Виждах хората и чувах говора им, но не можех да разбера смисъла на казаното. Комуникацията ми със зао-

бикалящата ме среда ставаше все по-трудна, неясна и неразбираема. Малкълм беше уплашен и много объркан. Не знаехме какво да правим и къде да отидем, докато наш познат лекар – хирург, не ни заяви категорично, че незабавно трябва отново да се обърнем към невролог. Послушахме го и отидохме при квалитетен специалист в по-големия гр. Карлово.

След петминутен преглед опитната невроложка ми заяви, че може да постави диагноза, но за да е сигурна, задължително трябва да се направи ядрено-магнитен резонанс (ЯМР). Тя бе категорична, че това е единственият сигурен начин за доказване на предполагаемата от нея диагноза. Направих изследването си в Пловдив и помолих веднага да бъде разчетено. Лекарката погледна резултатите ми и с притеснение каза, че те свидетелстват за това, че страдам от множествена склероза (МС). Уплашена и недоумяваща попитах: какво е това?... Нямах си никаква представа какво значи „множествена склероза“... Така ми бе обяснено, че имам възпаления в мозъка, като на три места те са прекалено големи и са засегнали двигателната ми система. Две от възпаленията бяха на много специфично и опасно място – върху централния лоб (част) на мозъка ми, където са центрове, свързани с двигателната система. Третото бе на тила, точно там, където се събират всички „органични кабели“ – нервни окончания, като засягаше повечето нерви в тялото ми.

Бях потресена...

Лекарката много внимателно и любезно продължи с обяснението, допълвайки, че за съжаление няма известно лечение за тази болест, а само меди-